

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

ΠΑΡΑ τὸν τάφον ἔκλαιον τῆς θυγατρὸς μου μόνος·
Σιγὴ θανάτου γύρω μου καὶ σκότος ἐπεκράτει·
Αἴφνης ἠκούσθη πόρρωθεν ἀγνώστου λύρας τόνος
Κ' ἐφάνη, ὡς Ἀπόλλωνος, μορφὴ συμπαθεστάτη.

Τίς ἦτον ; . . . εἰς φοιβόληπτος. Ἦγνῶει τὸν πατέρα
Τὸν κλαίοντα. Τὸν ἐπληξάν οἱ γοεροὶ τοῦ θρῆνοι.
Τῶν μάγων ἠκολούθησε ὁρμῶν τοῦ τὸν ἀστέρα
Καὶ πρὸς ἐμὲ τὸ βῆμα τοῦ ὀ ἔλεος ἐκίνει.

Τὸν ἠγκαλίσθην. Ἐφλεγον τὰ νεαρά τοῦ χεῖλι·
Ἔχεε φῶς, ὡς λυκαυγὲς παρνάσιον, τὸ βλέμμα·
Ἔστη πρὸ τῆς ὀδύνης μου ἐν σιωπῇ στωμύλῃ·
Νεώτατος, μαρτυρικὸν ἔφερεν ἤδη στέμμα.

Τὸ ἐρεβῶδες ἔαρ του ἐπέβαλέ μοι σέβας·
 Ἦφαιστειον ἐλάνθανε ὑπὸ ψευδῆ εὐδίαν·
 Πῦρ, ὄχι αἷμα, ἔφλεγε τὰς εὐγενεῖς του φλέβας·
 Τίς ὄφρις ἐλυμαίνεται τὴν ἄπλαστον καρδίαν ;

Εἰσέδυν εἰς τὰ στήθη του· τὴν εἶδον ἦτο μνηῆμα,
 Ἐνθα νεκρὰ κατέκειτο νεαρωτάτη κόρη,
 Ἦτις πρὶν ζήσῃ, ἔκυψεν ἀστόργου μοίρας θῦμα,
 Καὶ σάβανον τὸν ἔρωτα τοῦ ποιητοῦ ἐφόρει.

Ὡς πλάσμα τι ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς γῆς ὀθνεῖον
 Ἀνθρώπους, πόθους, ἡδονάς, φύσιν, θεοὺς οἰκτεῖρον·
 Μετὰ περιφρονήσεως ὑπέμενε τὸν βίον
 Καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἥλιον ἔρριπτε βλέμμα εἶρον

Μάτην εἰς νέους ἔρωτας ἡ ἦθη τὸν ἐκάλει
 Κ' ἡ Μοῦσα μετὰ μητρικῆς στοργῆς τῷ ἐμειδία.
 Ἦτο σκληρὰ ὁ βίος του κατὰ τῆς ἦθης πάλῃ
 Κ' ἔστεργε μόνον νοχελῶς τοῦ Παρνασσοῦ τὰ ἴα.

Ἐντέχνως τὰ συνέπλεξε πρὸς κόσμον τῶν προώρων
 Μνημάτων τῆς Δανάης μου, τῆς φίλης του Μαρίας·
 Ὁραῖον μουσοτέχνημα κατέλιπέ μοι δῶρον
 Καὶ πρὸς τὰς ὄχθας ἔφυγε γοργὸς τῆς Λουτεχίας. (*)

(*) Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Παρισίων.

Μήπως τὸ μένος τῆς ψυχῆς, τοῦ Ἐπικούρου χοῖρος, (*)
 Εἰς τοῦ Ζολᾶ τὸν βόρβορον ἐπόθησε νὰ σθέσῃ,
 Καὶ νέον βάπτισμα λαβὼν, φαιδρῶν ὀργίων ἤρωε,
 Εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν νυμφῶν τοῦ Σηκουάνα πέσῃ;

Εἶθε! ἀλλ' ὄχι... Ἐξαλλος ἐζήτει τὴν Μαρίαν
 Ἡ τὴν σκιάν της ἄταφον ἐκεῖ που πλανωμένην
 Φεῦ! δὲν τὴν εἶδεν... Ἐπληξεν ἀστόργως τὴν καρδίαν,
 Τὸ ζῶν τῆς κόρης φέρετρον, κ' εἰς γῆν ἐσθέσθη ξένην.

Ἐπάρατος, Μελέαγρε, ὁ ἐναγῆς σου ἔρωε
 Ἠγνόνεις ὅτι εἰδωλον θρησκευτικῆς λατρείας
 Μιᾶς μητρὸς ἐσπάραττεν ἡ χεῖρ σου ἀνιέρως
 Καί, τυμβωρύχος, ἔθραυες τὸ μνήμα τῆς Μαρίας;

Σῦρος, 28 Μαΐου 1892.

N. ΜΥΡΩΝ

(*) Ὁ Ὀράτιος ἀπεκάλεε ἀγέλην χοίρων τοῦ Ἐπικούρου τοὺς ὄπαδοὺς.